

АЛИТЕРАЦИИ

СЪН

Поточето плахо погали петите ни.
Кърлежът кървав кинжала си скри...
Взе си змията за зимата злъчката.
Паяк припряно плете си сплетни.

Ястребът зорко съзира къртицата
и като камък към нея лети...
От много високо е литнала птицата -
пропусне ли плячката - не я търси.

Жертвено жънат в житата жътварките -
пеят проточено песните-плач.
Сърпове свирят, звънят паламарките
и пак се привеждат от пладне до здрач.

Често люлеем във люлка мечтите си,
леко прахосваме лесни пари.
Шеметно, шепотно нижат се дните ни,
а животът ни жарък гори ли, гори...

Синя пиявица впива си устните,
жадно засмуква сълзите на слепия ...
После по прашните улици, пустите,
отново ще влача съня си, проклетия!...

ЖЕГА

Налегнаха ни жежки и жадни жарници.
Даже жабите, милите, спряха да жвакат.
Щурците щуро се щурат в шубраците,
а птиците просто да пеят не смеят...

В дама думкаме дините с длани,
здроаво замръзнали в злачния здрач.
Плахо се сливат телата изтляни -
в люлка лелеяна ливваме сласт.

А мечтите ни - кончета алени -
лудо прелитат във лятото влюбени.
Падат и стават, и си прощават,
после, запенени, пак продължават.

ПЕРУНИКИ

Диви перуники – рожби на Перуна -
 са се изсипали пролетно в лилава лавина
 и ухаят вечерно – сънено и синкаво...
 Ваня пристъпва сред тях есенна и сияе –
 пъстра перуника в лилава лавина.

17.05.2005 г.

УДИВЛЕНИЕ

на Керана

!

ПОРТРЕТ

Истинска, истинна,
 мила, свенлива,
 сладка и синя,
 дива смокиня,
 зряла, зелена,
 жива, бърлива,
 ласкава, лятна,
 есенна, песенна,
 любена (мразена?),
 от Бога пазена,
 жертвена, жертваща,
 шумна и шепнеща,
 искаща, даваща,
 неотмъщаваща,
 неземна, приказна,
 чувствена, чувстваща,
 трепетна, шеметна,
 волна, летяща,
 мечтана, желана,
 нежна, неизбежна,
 сияйна, омайна,
 силна, обилна,
 невъзможна и сложна,
 ведра и щедра,

женствена, девствена,
 земна, божествена,
 благословена,
 галена, прошалена,
 шантава, пластава,
 дишаща, пишеща,
 вечно засмяна,
 Зана-Керана!

19:00 ч. 21.04.05 г.

ЛЕБЕДИ

Двойка лебеди – снежни парцали -
 в блатото ровят сами и зъзнещи.
 Не пеят - неми са – от Бога наказани
 за хубостта си.

Цигани дебнат в тръстиките
 с тояги и камъни - голи и зъзнещи.
 Гладни са – от Бога наказани
 за волността си.

Лебеди бели – питанки питащи -
 за царски трапези дори недостъпни,
 не събуждайте в тварите скитащи
 помисли престъпни!

21.04.05 г.

* * *

Не мога да се моля.
 Дори на Бога.
 Затова вместо мен се моли жена ми.

20:15 ч. 21.04.05 г.

* * *

Поезията е океан от чувства.
А аз не мога да плувам.

10:45 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Цъфнала ябълка.
Бяло момиче под нея.
Цветчета по косите й.
Пролет.

10:50 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Бялото кученце пак е отвън.
Гледа ме влюбено и се усмихва.
А аз му хвърлям кокалче...
Щастие.

10:54 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Понякога ме спохождат чудни мисли.
Чудя се – мои ли са, или съм ги чел?
Затова чета само в краен случай.

13:21 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Не се раждай,
ако не умееш
да живееш!

13:22 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Пишещият е както кърмачката –
 обича да го четат,
 за да нахрани...
 (Благодаря ти, К!)

13:28 ч. 25.04.2005 г.

* * *

Стихът умря.
 Остана трепетът.

ВИСОКОСИЕ

Проспах рождените си дни.
 Празнувам ги накуп.

* * *

На автора на “Литургия за делфините”

Трябва да си бил много богат, Христо: хвърляш бисери с шепи. Намерих един,
 случайно изпуснат от тебе:

“...Морето замириса на мляко и кръв...”

* * *

Не всички могат да бъдат талантиливи.
 Който не го е разбрал, е обречен да бъде нещастен.
 А не са ли талантиливите двама по нещастни?

29.04.2005 г.